

deres Numlerier igen, maa virke oveordentlig trist og nedslaaende paa Forligets Fædre, for det var jo dog en af de udtryffelige Betingelser ved Forliget, at nu skulde det høre op. Vi havde alle glædet os ved, at Selvføfatningen var afgaaet ved Døden. Men nu se vi, at den kommer frem igen, og jeg vilde derfor gerne tillade mig at spørge den højtærede Krigsminister, om det skal være den samme Historie om igen, om det skal være det gamle Mafsepi, som har bestaaet mellem Krigsbestyrelsen og Selvføfattingerne, over for hvilket Folketinget har staaet som magtesløs Tilskuer, medens disse to have opereret i Fællesskab og have stabt Fæstningen? Jeg vil altsaa spørge, om det, at Krigsbestyrelsen nu har modtaget dette Stykke Jord ude paa Amager, skal danne Indledning til det samme, som skete, da Krigsbestyrelsen modtog Garderhøjfortet, for, hvis det er Tilfældet, er det en Sag af uhyre alvorlig Betsaffenhed. Jeg vilde gerne tillade mig at spørge den højtærede Krigsminister, hvorledes det forholder sig med denne Sag.

Jeg har nu altsaa udtalt mig om forskellige Punkter vedrørende Finanslovsforslaget og skal slutte med nogle faa Bemærkninger. Det Parti, som jeg har den Ære at tilhøre, er jo det mindste her i Salen og kan altsaa ikke faa nogen afgørende Indflydelse paa Finanslovens endelige Skæbne. Men det, som vi kunne gøre, er at deltage i Forhandlingerne, og vi ere villige til at forhandle om dette Finanslovsforslag, villige til at deltage i Forhandlingerne paa Grundlag af det Program, hvorpaa vi ere valgte, og vi ere særlig valgte til at varetage Arbejdernes Interesser. Karakteren af hele vor Virksomhed med Hensyn til Finanslovens Behandling skal da ogsaa netop være den at varetage Arbejdernes og de smaas Interesser.

Krabbe: Der er fra flere Sider blevet udtalt Tilfredshed med det finansielle Resultat, som det foreliggende Finanslovsforslag bebuder, og det maa jo erkendes, at der er megen Ret dertil, naar man kun ser hen til Forholdet mellem Indtægt og Udgift. Thi selv om Overskuddet ikke, som den ærede Taler betvivlede, skulde blive netop det Beløb af 1,648,000 Kr., hvortil det her fremtræder, kan der ikke være Tvivl om, at det vil blive et ret smukt Overflud. Men lige saa tilfredsstillende, som dette Resultat er, naar man ser paa Forholdet mellem Indtægt og Udgift, lige saa utilfredsstillende er dette Forslag som dets Forgængere, naar man ser hen til, hvorfra Indtægterne tages. Jeg tænker endda her ikke i første Række

paa Hovedindtægten, de indirekte Afgifter. Med Hensyn til de 27—28 Millioner, som Tolden giver i Indtægt, er der jo ikke nogen Tvivl om, at en Toldreform, hvorledes den saa vil blive, vil til Gavn for Forbrugerne formindste Beløbet med adskillige Millioner, men jeg tænker her paa de direkte Afgifter til Staten, der jo i en eminent, i en aldeles iøjnefaldende Grad ere uretfærdige og forelede, og naar jeg glædede mig ved at høre den første Taler, der havde ordet, det ærede Medlem for Ringkøbing (S. C. Christensen), gøre en Henstilling til Regeringen om at give en Udsigt over, hvad der paa Skattevæsenets Omraade kunde ventes af Reform, føler jeg Øst til baade at understrege Henstillingen og give et Bidrag til, at Meningerne klares, angaaende hvilken Reform man ønsker. Thi en Forandring, der ikke er en Ophævelse af den Uretfærdighed, som ligger her, vil være et Tilbagekridt i Stedet for et Fremkridt.

Direkte Skatter til Staten betales der jo kun af dem, der eje fast Ejendom — det er i og for sig et aldeles bagvendt Forhold — dernæst betales disse direkte Skatter i et Forhold af henved 70 pCt. af dem, der besidde Landejendomme. Det er noget, der ikke staaer i rimeligt Forhold til Formuernes og Erhvervenes Fordeling, saaledes som de nu findes. Det er utvivlsomt, at der her i en høj Grad trænges til Reform. Den Begyndelse til en Reform, som blev bragt paa Tale af et meget æret Medlem (Bojsen), nemlig at forskyde af de faste Ejendommers Afgifter Land- og Vigningsstaten fra Statens Kasser over til Kommunekasser, vilde foruden de Alempen, den ellers vilde have, intet Fremkridt indeholde for Statteyderne (Modsigelse) . . . nej ikke uden, at man vil eftergive den. Den Ubillighed vilde vedblivende være, at det kun er faste Ejendommers Bestidere, som beskattes, og af disse beskattes Landejendomsbestidere aldeles usforholdsmæssigt. Den Afgift, hvormed Landejendomsbestidernes direkte Skat afbalanceres, Bygningsafgiften, er jo derhos selv saa særdeles slet en Afgift, at den har alle Betingelser for at blive affastet ved en Skattereform. Der er jo det ejendommeligt ved den, at den altid vil falde paa den fejle. Naar Konjunkturerne gaa fremad for Husejeren, saadan at Ejeren er den velstillede, falder Bygningsafgiften paa Ejeren. Bliwer der derimod trange Tider for Husejeren, saaledes at Ejeren forholdsvis er den velstillede, vipper Bygningsafgiften over paa Ejeren. Den vil altid vippe, og Bevægelsen vil altid være den, at Afgiften vil falde paa den, der mindst kan bære den. Ved Bygningsafgiften